

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΜΟΥΖΙΚΩΝ

Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

“Ως πού φθάνει η θρησκευτική δεισιδαιμονία. Όταν οι Μουζικοί πεινούν. Οι άνθρωποι φαντάσματα. Ο προφήτης πού θα έρχεθε άρτους έξ ουρανού. Τό έγκλημα του φρενοβλάτους χωρικού. Πώς κατακερματίσθηκε ένα άθωο παιδάκι, γιά νά εξορκιστή ό Αντίχριστος, κτλ. κτλ.

ΟΝ χωριό του Τσαρισού, και σήμερα ακόμα, σε πολλά χωριά της Ρωσίας οι άπορφωτοι χωρικοί, οι Μουζικοί, ήταν βυθισμένοι σε φοβερό θρησκευτικό φανατισμό. Ίδιως κατά τις περιόδους των καταστρεπτικών επιδημιών και της μεγάλης πείνας, ο φανατισμός τους αυτός καταντούσε άλλοτε σωστή μανία.

Τό Σισσοέβο, ένα άπομερο χωριό του κριθονίου του Μογιέφ, επέφερε κάποτε πολλά από πείνα. Η σιτοδεία είχε κρατήσει πολλά χρόνια στη σειρά, τό ψωμί ήταν σπάνιο και δυσεύρετο και οι ταλαιπωροί Μουζικοί κατόντησαν νά τρώνε και τις φλούδες των δέντρων ακόμα, γιά νά τραφούν και νά μη πεθάνουν. Έβλεπε κανείς την περίοδο αυτή άνδρες, γυναίκες, γέροντες και παιδιά, με τό δέμα κίτρινο και ξερό, με την κοιλιά προεμένη, τα χαρακτηριστικά του προσώπου μαραμμένα, με σκελετωδή σώματα, νά τριγυρνούν μέσα στα δάση, γιά νά βρουν και μιά ρίζα ή λίγα μανιτάρια νά φάνε.

Μιά μέρα, τέλος, κάποια μεγάλη είδησις διαδόθηκε στο χωριό και η έκφρασις όλων των προσώπων άλλαξε ως διά μαγείας. Κατά την είδησι αυτή, ο καλός Θεός συλλογίστηκε επιτέλους τά άτυχα πλάσματά του και τους έστειλε ένα άθωον άνθρωπο, γιά νά τους σώσει. Ο κάνθρωπος αυτός του Θεού ονομαζόταν Μιχαήλ Κολτσέβοσι κι' όλοι έλπισαν πως θα τους γλύτωνε απ' τη δυστυχία.

Ο Μουζικός Κολτσέβοσι είχε βγάλει από χωριό στο χωριό φήμη ανθρώπων του Θεού. Οι άλλοι Μουζικοί έπιστεναν πως είχε άνοθεν μεγάλη άποστολή. Ήταν γι' αυτούς άνθρωπος πού δεν άνηκε σ' αυτόν τον κόσμο και συνεπώς έπρεπε νάχη μεγάλο μυαλό και πολλές γνώσεις. Κάθε λόγος του ήσαν γιά τους Μουζικούς νόμος κι' όλοι έτρεχαν και του ζητούσαν τη συμβουλή του.

Στις 6 Ιουλίου, λοιπόν, πρωί - πρωί, ο Κολτσέβοσι βγήκε απ' τό σπίτι, έπηγε στην πλατεία, πού ήταν στη μέση του χωριού, κι' έβαλε νά χτυπήσουν τις καμπάνες της εκκλησίας, γιά νά μαζευτή όλος ο πληθυσμός. Κι' όταν όλοι, νέοι και γέροι, συγκεντρώθηκαν γύρω του, ο άγιος άνθρωπος τους ειπε, σαν από θεία φώτισι :

—Είδα ένα όνειρο, πού μου φανέρωσε την αιτία όλων των συμφορών πού σας δέρονται... Αυτά τά λόγια ήλεκτρισαν τους Μουζικούς

—Λέγε ! Μίλα, άνθρωπε του Θεού ! Πέστα, μη φοβάσαι ! Οι αίτιοι της συμφοράς είναι οι ύπάλληλοι του Τσαού ! Τους ξέριουμε δά !

Χωρίς νά δώση προσοχή στις κραυγές του πλήθους, σαν νά μην άκουσε τίποτε ο Κολτσέβοσι, εξακολούθησε, σαν έμπνευσμένος άνθρωπος :

—Ξέρετε από πού προέχονται όλες η δυστυχίες ; Ξέρετε γιατί έχουμε πείνα, γιατί όλα τά κακά, τόνα πάνω σ' άλλο, μας δέρονται τόσα χρόνια τώρα ; Ξέρετε γιατί τό χωριό μας καταστρέφεται κάθε τόσο από τις πυρκαγιές ; Ο Θεός, λοιπόν, μας λιπήθηκε τους άμαρτωλούς και μου φανέρωσε τη νύχτα τον αίτιον όλων των συμφορών μας. Άνάμεσά μας εινε ο Αντίχριστος ! Εινε μέσα στο χωριό μας !

Πρέπει νά τον σκοτώσουμε ! Και τότε πειά θα γίνω προφήτης και θα σας οίξω τό μάνα τ' ουρανού και θα ζήσετε καλά κι' ευτυχισμένα.

Ο Κολτσέβοσι ήταν νέος ακόμα. Τά μαζικά και κατασάρυ μαλλιά του και τά γένεια του έστεφάνωναν ένα πρόσωπο έξυπνο κι' ώραίο, μά στα μάτια του έλαμπε πάντα μιά παράξενη κι' άνησχη φλόγα.

Εξήγησε, λοιπόν, στους Μουζικούς πού τον άκουγαν με θρησκευτική ευλάβεια, ότι ο Αντίχριστος εινε ένα σκοτεινό σ' ένα μωρό παιδί,

μέσα στο χωριό τους και ότι αν σκοτώσαν το μωρό αυτό, άμέσως την ίδια μέρα πιάσει, αυτός, ως προφήτης, θάλαμπε ξαφνικά σαν τον ήλιο θα γινόταν κάτασπρος σαν τό καθαρό χιόνι και θ' ανέβαινε ίσια στους ουραμούς κι' από ψηλά θάβρεχε στο Σισσοέβο καρβέλια ψωμί κι' άλλα τρόφιμα, νά τρώνε οι Μουζικοί, νά χορταίνουν και νά μη σώνεται !

Τά λόγια του φαντίσαν περισσότερο τους χωρικούς. Κραυγές κι' ούραλα χιάντησαν :

—Δείξε μας τό παιδί, στο οποίο ένοσφώθηκε ο Αντίχριστος, κι' εμεις θα σου τό παραδώσουμε ! Έφώναζαν με μιά φωνή οι Μουζικοί.

Ο Κολτσέβοσι, εμπνευσμένος πάντα, τους διέταξε :

—Ακολουθήστε με !

Καμιά τριανταριά άντρες τον υπάκουσαν και πήγαν ξοπίσω του. Ο λεγόμενος προφήτης έκαμε πολλές φορές τό γύρο του χωριού κι' ύστερα πήγε στην ίσπη (καλύβα) του Μουζικού Φεντόρ Γκρομπατσέβοσι, ο οποίος είχε ένα ωραίοτατο άγόρι, δυό έτών περιού.

Τό παιδάκι, σαν είδε τον προφήτη, του χαμογέλασε χαροπά και του άπλωσε τό χεράκι του.

—Νά ! Αυτό τό παιδί εινε ο Αντίχριστος ! ειπε ο κάνθρωπος του Θεού στους Μουζικούς πού τον ακολουθούσαν.

Άμέσως τότε οι γεροντότεροι και οι πιο σημανίνοντες μέσα στο χωριό παραζάλεσαν τον πατέρα και τη μητέρα του παιδιού — γιά τό καλό όλου του χωριού—άφοι είχε μέσα του τον Αντίχριστο, νά τους τό παραδώσουν χωρίς αντίρρηση.

Οι δύστιχοι γονείς, μη μπορώντας νά κάνουν κι' άλλως, αναγκάστηκαν νά υπακούσουν.

—Δείξε μου τό μέρος, όπου εγέννησες αυτό τό παιδί, ειπε ο Κολτσέβοσι στη μητέρα του μικρού μάρτυρα.

Η Μαρία Γκρομπατσέβοσι, νεωτάτη γυναίκα ακόμα, έδειξε στον προφήτη μιά γωνιά της ίσπης, όπου πού δυό έτών είχε γεννησει τό μικρό της αυτό άγόρακι, τον Μισα.

Ο Κολτσέβοσι εξάπλωσε τότε στη θεία εκείνη τό παιδάκι κι' άρχισε νά τό πατάει με τά πόδια του. Τό μαρτύριο του παιδιού, πού έσκουζε γοργά κάτω απ' τις βαρειές μπότες του Μουζικού, έδάσταξεν ως ένα τέταρτο. Τέλος, η παραχαχτικές κραυγές του έπαψαν. Τό δύστιχο παιδάκι ξεψύχησε !..

—Ο Αντίχριστος ελέθανε ! ειπε μ' επίσημη φωνή ο προφήτης. Μά πρέπει νά κυματισασθί το σώμα του, γιά νά γίνη σκόνη και τό πνεύμα του πνεύμα.

Έπηρε λοιπόν ένα βαρύ σασί και χτυπώντας είκοσι φορές τό εσθμάλο κεφαλάκι του παιδιού, τριζαμε θρύψαλα.

—Φέρτε μου τώρα ένα τσεκούρι ! έφώναξε κατόπιν στην ακολουθία του.

Η προσταγή του εκτελέσθηκε άμέσως και παίρνοντας τό τσεκούρι, έκοψε σε τέσσερα κομμάτια τό σώμα του παιδιού, μορμολοξώντας ψαμίους και προσειχές.

—Φέρτε μου ένα κάδρο μ' ένα άσπρο άλογο ! επρόσταξε κατόπιν.

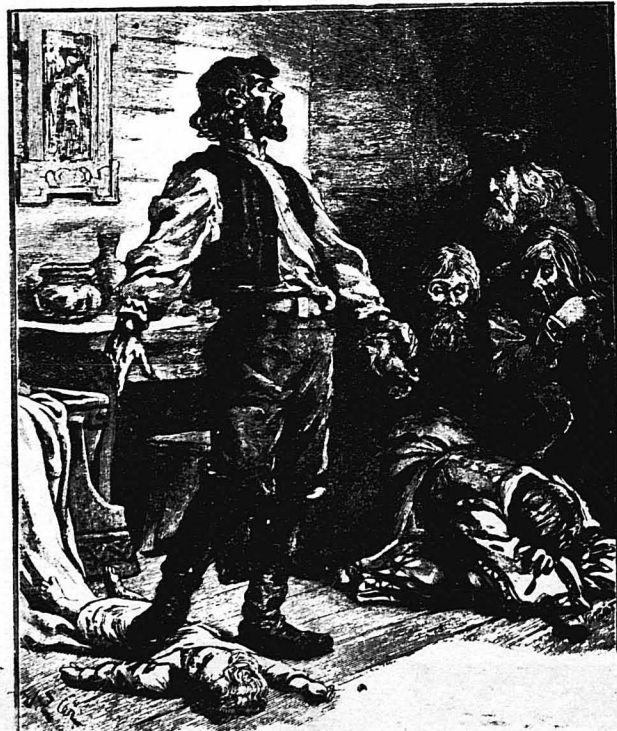
Όταν έφεραν τό κάδρο μπρος στην πόρτα της ίσπης, ο κάνθρωπος του Θεού επρόσταξε τους Μουζικούς νά μαζέψουν όλα τά κομμάτια του παιδιού και νά τά ρίξουν μέσα σ' αυτό.

Ο ίδιος εκάθησε κατόπιν στη ράχη του άλόγου και όλοι μαζί κρατώντας κειρά άναμμένα και ψέλνοντας βιμους στον Κύριο και Σωτήρα, έκαμαν λιτανεία, φέροντας γύρω όλο τό χωριό, ώσπου νά διαλέξη ο προφήτης τό μέρος, όπου θα έθαβαν τον Αντίχριστο.

Όταν τό άθωο θύμα έτάφη τέλος μέσα στη γη, ο προφήτης έδιωξε τους Μουζικούς, λέγοντάς τους :

—Φύγετε τώρα κι' άφήστε με μονάχο. Τό βράδυ, μόλις βασιλέψη ο ήλιος, μαζεψίστε μπρος στην ίσπη μου νά ιδήτε τό θάψιμα.

Οι χωριάτες σκόρπισαν και την ώρισμένη ώρα έπήγαν όλοι μπροστά στην ίσπη του Κολτσέβοσι. Επεριμέναν σιωπηλοί νά ιδούν τον

“Άρχισε νά πατάει τό παιδάκι με τά πόδια του !..”

